

CREATIVE SEB

NR. 1
CREATIVE SEB

I.Ce citim?

Copii mai puternici decât bullyingul

Copii mai puternici decât bullyingul (*Cum să crești un copil încrezător, echilibrat și puternic*) este titlul cărții scrise de Stella O'Malley, apărute în colecția *Pentru Părinți*, la editura Corint.

În prefață, Nadia Tătaru, președintele *Asociației Părinților Isteți* apreciază: „Cartea susține ideea de a ajuta copilul atunci când are nevoie, fără a-l supraproteja. A împuternici, nu a duce toate bătațiile în locul lui... Pregătim copilul pentru drum, nu drumul pentru copil.”

În carte, autoarea face diferențieri importante despre ce este și ce nu este bullying, descrie amănunțit comportamentul agresiv cât și atitudinea de victimă. Întâlnim și informații despre cyberbullying și sfaturi practice despre cum putem securiza mediul online în care copilul activează.

Poate cel mai interesant capitol este cel dedicat sfaturilor practice. Este cunoscut faptul că nu există soluții general-valabile și că fiecare trebuie să adapteze ceea ce poate fi aplicat la situația concretă cu care se confruntă. Totuși, câteva idei importante pot fi spicuite de aici:

- căutăm soluții nu vinovați;
- dezvoltarea inteligenței emoționale a copilului este privită ca cea mai productivă abordare (Autoarea definește **inteligenta emoțională** ca **abilitatea de a înțelege, exprima și gestiona eficient atât propriile emoții cât și reacțiile emoționale ale celorlalți.**);
- dialogul deschis, empatic cu copilul, **conectarea emoțională cu copilul, menită să securizeze** (copilul trebuie să știe că are totdeauna un sprijin în părinte);
- sprijinirea copilului pentru a crea cât mai *bune conexiuni cu cei din mediul său*, de a găsi persoane semnificative cu care să relaționeze;

-căutarea de *sprijin* în faza inițială a conflictului;

-apelul la **calm și fermitate**,

-îndemnul de a căuta ajutor specializat pentru a ajunge la rezultate de durată într-un timp cât mai scurt (eficientizarea muncii).

Doresc să adresez invitația de a se bucura de oportunitatea adusă de o lectură pe această temă tuturor celor care s-au confruntat cu o situație de bullying cât și celor care, poate că nu s-au confruntat, dar ar putea fi mai bine pregătiți conștientizând pericolele cât și principalele modalități de a ieși cu bine din situațiile potențial agresive.

Părerea personală este că toți părinții sunt preocupați de creșterea în bune condiții a propriilor copii însă, un aspect ce nu poate fi neglijat este starea de bine a părintelui/îngrijitorului copilului. Preocuparea constantă pentru starea internă de bine este cel mai de preț ajutor pe care un părinte îl poate oferi copilului său. Fără o bună centrare pe sine, fără o dezvoltare emoțională adecvată, fără o ancorare autentică în realitate, intențiile bune ale părintelui se vor pierde la primul obstacol. Motiv pentru care invit toți părinții/formatorii copiilor la un moment de

introspecție onestă, pentru a reflecta unde mai au de lucru în ceea ce privește propria dinamică internă și cum pot obține cel mai eficient sprijin.

De asemenea, aș vrea să fac și alte recomandări de lectură pe această temă:

- „**Fenomenul Bullying, 8 strategii pentru a-i pune capăt**”, scrisă de *Signe Whitson*;
- „**Alege cuvintele nu bâtele și pietrele. 7 metode prin care copilul tău să se descurce cu hărțuirea, conflictul și alte situații dificile**”, scrisă de *Scott Cooper*;
- *Gabor Mate*, unul dintre cei mai actuali autori ai momentului, medic și psihoterapeut, prezent zilele trecute în România pentru a lansa o altă carte ieșită de sub tipar „**Mitul normalității**”, are un capitol interesant despre dinamica victimă-agresor în cartea sa: „**Cum să ne ținem copiii aproape**”.

**Profesor învățământ primar,
Iulia Bobaru**

Inima de cerneală

Inimă de cerneală este prima carte a trilogiei „Lume de cerneală”, scrisă de Cornelia Funke, în anul 2003. Chiar dacă nu este o noutate, o consider o carte interesantă și plină de suspans. Aceasta a apărut la editura Arthur și se află în categoria *Orange Fantasy*, unde sunt toate cărțile fantastice și S.F.

În carte este vorba despre Meggie, o fetiță de doisprezece ani, și tatăl său, un bărbat numit Mo care, atunci când citea cu glas tare, aducea lucrurile din carte la viață. Însă în urmă cu nouă ani, cand Mo citea cu voce tare soției lui, Resa, din cartea „Inimă de cerneală”, apare o bandă de tâlhari medievali în frunte cu liderul lor, Capricorn, în casa protagonistului și o răpesc pe Resa. Trecutul îi prinde din urmă, așa ca Meggie și Mo sunt nevoiți să pornească într-o aventură pentru a-i învinge pe Capricorn și banda lui și pentru a găsi-o pe mama lui Meggie. În drumul lor întâlnesc mai multe personaje, precum Deget-de-praf, care poate controla și manipula cuvintele, dar și focul. De asemenea, Deget-de-Praf este însoțit de un mic jder, numit Gwin. Un alt personaj al

cărții este Elinor, mătușa Resei, o femeie

care adoră cărțile și are un conac atipic, cu o bibliotecă uriașă, unde se află toate cărțile ei prețioase.

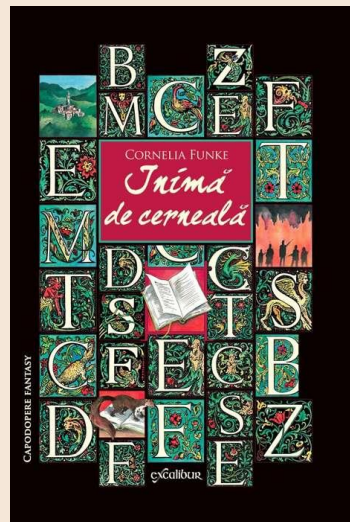
Totodată apare Basta, mâna dreaptă a lui

Capricorn, care nu era văzut niciodată fără cuțitul său.

Cartea a fost foarte frumoasă, deși la început poate părea necaptivantă, pe măsura ce înaintezi cu lectura, devine din ce în ce mai interesantă. Un lucru care mi-a plăcut este că personajele sunt conturate foarte bine, personajul meu preferat fiind Meggie. O admir pentru istețimea, maturitatea și curajul pe care îl capătă de-a lungul cărții. Aș fi preferat totuși mai puțină descriere, mai ales în episoadele cu mult suspans.

Apreciez faptul că autoarea a reușit să creeze o lume cu adevărat magică prin comparațiile și scrierea ei, iar nota pe care eu o ofer acestei cărții este de 8.9/10.

Miruna Cristescu, clasa a VI-a

Percy Jackson și olimpienii

Cartea mea preferată este „Percy Jackson și Olimpienii”, scrisă de Rick Riordan. Rick Riordan s-a născut pe 5 iunie 1964, în San Antonio. El a scris „Percy Jackson și Olimpienii”, „Eroii Olimpului”, „Magnus Chase și Zeii din Asgard” și „Cronicile Familiei Kane”.

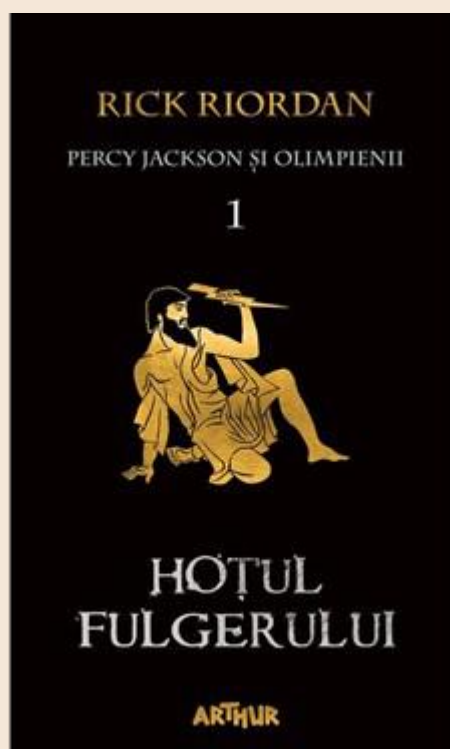
„Percy Jackson și Olimpienii” are 5 volume. În aceste cărți este vorba despre un băiat și prietenii lui care merg în misiuni și aventuri, principalele teme fiind: curajul, prietenia și aventura.

Personajul meu preferat este Percy Jackson deoarece este curajos și inteligent. Cartea mă inspiră să fiu curajos și îndrăzneț. Personajul de care nu îmi place este Luke, deoarece a încercat să îl omoare pe Percy și este foarte malefic. Episodul meu preferat este momentul în care Percy îl învinge pe Ares cu ajutorul inteligenței.

Un alt erou al mitologiei grecești este Tezeu, fiul lui Poseidon și al Etrei. El seamănă cu Percy deoarece amândoi sunt curajoși. O diferență este că Percy este un copil, în timp ce Tezeu este un adult.

În primele sale bătălii, Tezeu a luptat cu Perifetes, unul dintre fiii lui Hefaistos, și cu Sinis, un monstru uriaș. Un personaj cu care au luptat și Tezeu, și Percy este Minotaurul. Percy, fiind un copil, nu se gândește prea mult înainte să acționeze și uneori dă greș.

Eduard Giurgea, clasa a V-a

King este maestrul poveștilor

„Carrie”, opera scrisă de Stephen King, este faimosul roman de debut al său, publicat în anul 1973, marcând începutul unei cariere de scriitor excepționale, recunoscută internațional.

Stephen Edwin King, născut în anul 1947, a scris peste 70 de cărți și a câștigat numeroase premii, printre care se numără PEN America Literary Service Award, obținut în anul 2018, și National Medal of Arts, obținut în anul 2014. Acesta locuiește în statul Maine, unde are loc acțiunea romanului „Carrie”. Multe dintre cărțile sale au fost ecranizate. „Carrie” a apărut pe ecrane prima dată în anul 1976, în regia lui Brian De Palma.

După ce scrisese doar trei pagini, Stephen King a decis să arunce manuscrisul la gunoi, considerând că proiectul nu poate fi decât un eșec complet, dar soția sa, Tabitha King, scriitoare de asemenea, i l-a recuperat, încurajându-l să-și continue lucrarea.

Proiectul devine un roman ce prezintă viața tragică a unei adolescente de 15 ani care, încă din copilăria sa, a fost expusă unor șocuri și abuzuri care s-au înrăutățit pe parcursul timpului, din cauza hărțuirii

persistente, atât din partea colegilor, cât și din partea propriei mame.

Intriga acțiunii conincide cu momentul în care Carrie își descoperă puterea pe care a manifestat-o, inconștient, încă din copilărie- telekinezia.

Combinat cu o poveste de succes incredibilă și inspirațională, romanul „Carrie” trebuie să fie unul dintre cele mai bune pe care le-am citit vreodată. Felul unic în care este alcătuit, alternând între acțiune și fragmente din revistele dedicate cazului Carrietei White, între viața de la școală și cea de acasă, romanul progresează excepțional, terminându-se într-un mod terifiant. Opera este un *must-read* pentru orice iubitor de science-fiction sau al romanelor de groază.

Crețulescu Croneliu, clasa a VIII-a

II. Să ne documentăm!

Procrastinare (Amânarea)

Cum ne poate afecta amânarea realizării diverselor activități

Ce înseamnă procrastinare

Cuvântul procrastinare vine din limba latină și înseamnă a amâna sau a întârzia începerea execuției unei sarcini.

Amânăm, în mod intenționat, începerea unei activități până în ultimul moment, până când nu se mai poate amâna, din mai multe motive. Indiferent de motivul pentru care alegem să procrastinăm, în timp, resimțim efectele negative ale acestui comportament, precum lipsa eficienței în realizarea temelor sau treburilor din casă, gestionarea defectuoasă a timpului, dar și o stimă de sine scăzută.

Este procrastinare atunci când alegem să facem orice altceva în locul începerii sarcinii noastre (realizarea temelor); alegem orice altă activitate care ne place, e mai ușoară și mai plăcută precum vorbitul

la telefon, navigarea pe rețele de socializare, ne jucăm pe telefon etc.

Motivele pentru care alegem să procrastinăm

Cele mai des întâlnite motive ale amânării sunt:

- Oboseala;
- lipsa timpului;
- alte activități mai presante, mai importante;
- estimarea greșită a timpului de lucru - subevaluarea/supraevaluare;
- sarcini neplăcute de îndeplinit;
- așteptarea momentului potrivit de muncă/inspirație/liniște etc.
- convingerea că muncim mai bine sub presiune;
- lipsa de cunoștințe;
- lipsa inițiativei în muncă;
- lipsa motivației;
- lipsa organizării activităților, în funcție de importanță;
- lipsa disciplinei;

Criterii de clasificare a procrastinării

Deși avem mai multe tipuri de procrastinare, după mai multe criterii, psihologii vorbesc de utilizarea următorilor

3 criterii pentru stabilirea comportamentului de procrastinare. Prin urmare, pentru ca un comportament să fie considerat de procrastinare el trebuie să fie:

- întârziat
- inutil
- neproductiv

Când apare procrastinare

Oamenii amână adesea pentru că se tem să nu îndeplinească corect sarcinile pe care trebuie să le facă. Această teamă de eșec poate duce la amânare în diferite moduri – să evite *finalizarea* unei sarcini sau să evite *începerea* unei sarcini. Amânăm când ne simțim *nesiguri* cu privire la abilitățile noastre, când avem *informații deficitare* sau din cauza *lipsei de organizare* și de disciplină.

Procrastinarea nu are o anumită perioadă sau vârstă la care începe să se manifeste. Ea se poate manifesta din școală, când amânăm să începem realizarea anumitor teme sau să învățăm pentru un test sau examen.

Societatea actuală este un mediu propice pentru procrastinare, având în vedere avansarea tehnologiei care dă naștere la nenumărate moduri plăcute de a ne petrece timpul online. Vestea bună este că procrastinarea poate fi combătută, pentru a putea utiliza mai bine timpul nostru zilnic

și, în definitiv, pentru a avea o viață mai bună.

Persoanele care nu procrastinează pot fi caracterizate ca fiind mai conștiente decât ceilalți, având o bună autodisciplină, perseverență și un simț al responsabilității mai bine dezvoltat.

Ce NU este procrastinarea?

Procrastinarea nu este lene. Persoanele leneșe nu consideră că fac nimic rău dacă pierd timpul, în timp ce procrastinatorii își doresc să se apuce de treabă, însă, din diverse motive, nu o pot face.

De asemenea, procrastinarea nu este relaxare. Atunci când o persoană își rezervă un anumit timp pentru a se relaxa și a-și „reîncărca bateriile”, acest lucru nu înseamnă că procrastinează.

Opusul ideii de procrastinare îl reprezintă îndeplinirea sarcinilor la timp și capacitatea de o relaxare autentică, cu gestionarea eficientă a volumului de muncă și menținerea unei stări de echilibru între muncă și relaxare.

Efectele procrastinării sunt:

- modificarea în rău a stării emoționale, din cauza stresului sau a epuizării;

- apariția unui sentiment de vinovăție care conduce la anxietate;
- scăderea eficienței în muncă;
- dificultăți în relaționarea cu ceilalți;
- apariția unor resentimente din partea prietenilor, familiei sau colegilor;

Cum putem lupta împotriva procrastinării

- Începeți prin a face o listă cu sarcinile de îndeplinit pentru ziua respectivă („to do list”);
- Împărțiți activitățile mari și grele în activități mai mici pe care le puteți face mai repede;
- Recunoașteți semnele procrastinării, când nu avem chef, când nu știm ce avem de făcut, când durează prea mult;
- Eliminați sursele de distragere a atenției;
- Deveniți conștienți de motivele pentru care amânați;

Isabela Pițigoi, clasa a VII-a

Niciodată nu strică puțină geografie

De ce este geografia importantă?
Unde ne este de folos geografia? .

Geografia îi ajută pe elevi să înțeleagă cum funcționează lumea fizică. Cuvântul „geografie” provine de la grecescul „Geographia” care înseamnă „a descrie Pământul”. Este foarte important să cunoaștem harta lumii pentru a face o diferență între continente, țări și regiuni.

Importanța cunoașterii pleacă de la împrejurimile în care ne aflăm. Cunoașterea geografiei ne ajută în micile excursii pe care le facem în viața de zi cu zi, precum și în marile călătorii, în explorarea teritoriilor îndepărtate.

Să zicem că ai dori să mergi în Grecia, la Atena, dar fără să cunoști geografie, poți ajunge în Turcia!

Cum să îți dai seama în ce țară te afli?

Pentru a indentifica o țară, interpretăm simbolurile, iar cel mai puternic simbol al unei țări este steagul.

Pe lângă steagurile țărilor, trebuie să cunoaștem capitalele și pentru a înțelege această importanță o să vă dau un exemplu haios:

Vară, vacanță, soare, mare, ești în Corfu și ți s-a furat mașina. Suni la poliție și le spui ce ți s-a întâmplat, iar ei îți spun că pentru continuarea anchetei trebuie să te duci la Atena, asta e ușor pentru că știi ce să pui pe GPS, dar dacă polițistul îți spune că trebuie să mergi în capitală și tu nu cunoști geografie, cu atât mai puțin capitalele, ce faci?

Dezvoltarea tehnologică de astăzi ne ușurează accesul la informații, iar geografia

a devenit mai ușor de explorat cu ajutorul hărților interactive. Acum putem explora orașe îndepărtate fără să călătorim acolo, cu ajutorul tehnologiei VR. GPS-ul ne ușurează orientarea în spațiu și orientarea către anumite destinații.

Geografia este o știință fascinantă despre locul nostru în lume, despre planeta noastră și despre locul nostru în univers, iar în zilele noastre, această știință a ajuns la un nivel de explorare cum nu s-a mai întâlnit.

În acest punct nu trebuie să uităm despre cei care au pus bazele acestei științe și aici trebuie să-i menționăm pe Strabon, cel care a fost părintele geografiei și a scris prima lucrare în domeniu „Geographia”, și marii exploratori: Vasco da Gama, Fernando Magelan și Cristofor Columb, cei care-au făcut marile descoperiri și au colonizat continente necunoscute de lumea civilizată de atunci.

Gheortan Patrick, clasa a VI-a

Motivația

Cum ne poate afecta în realizării diverselor activități

Din când în când, fiecare dintre noi are perioade când spune „nu am chef să fac asta”.

Unul dintre lucrurile pe care atât copiii, adolescenții, cât și adulții le experimentează este **lipsa de motivație**. Nu ne referim doar la motivația școlară sau legată de muncă, ci și la motivația de a face lucruri în general. Aceste perioade de lipsă de motivație se manifestă prin diverse comportamente precum hipersomnia (prea mult somn), o tendință de izolare socială, petrecerea timpului mai mult în casă decât afară în compania prietenilor sau familiei, lipsa inițiativei de a face lucruri, restrângerea numărului de activități realizate, scăderea performanțelor, o aparentă lipsă de energie și lipsa de “chef”.

Aceste perioade sunt trecătoare și oamenii pot trece de mai multe ori prin ele pe parcursul vieții.

Ce este motivația

Dacă ar fi să definim motivația, ar trebui să spunem că ea este:

- puterea interioară care te împinge să treci la acțiune și să obții realizările importante pentru tine.
- dorința puternică de a face anumite lucruri și de a duce la îndeplinire ceva despre care consideri că este foarte important.
- este esența, determinarea, energia și focul ce arde în interiorul tău și care te face să te îndrepti către un anumit obiectiv.
- este puterea care te face să te trezești în fiecare dimineață cu energie, gata să începi o nouă zi și să muncești pentru a-ți atinge obiectivele.

Tipuri de motivație

Motivația intrinsecă se referă la a face o activitate sau a îndeplini o sarcină pentru simplul fapt că oferă satisfacție și sentiment de mulțumire.

Motivația extrinsecă se referă la a îndeplini sarcina pentru a mulțumi o altă persoană, pentru aprobare, pentru recompense sau note mari. La copii și nu numai la ei, acest tip de motivație face ca anumite sarcini să le îndeplinească pentru ca „*trebuie*”, nu pentru ca le place. Între motivația intrinsecă și extrinsecă regăsim câteva diferențe esențiale.

Sursa:

<https://www.suntparinte.ro/motivatia-intrinseca-si-motivatia-extrinseca#prettyPhoto>

Motivația intrinsecă versus motivația extrinsecă 	
Motivația intrinsecă	Motivația extrinsecă
Autonomie Copilul simte că are control asupra învățării și poate lua decizii cu privire la cum, cât, când și ce învață.	Teama de pedeapsă Copilul se teme că va primi o notă mică, va fi certat de profesori sau părinți.
Semnificație Copilul știe care este utilitatea și importanța activității pe care o face sau lucrurilor pe care le învață.	Dorința de a obține o recompensă Copilul învață pentru că vrea să obțină o notă bună, un cadou sau afecțiunea părinților.
Curiozitate Copilul simte că vrea să afle mai multe, iar informațiile noi îi aduc bucurie.	Frica de eșec Copilul depune efort pentru a nu eșua și pentru a evita astfel, consecințele eșecului.
Sentimentul de apartenență Copilul simte că este acceptat și apreciat într-un grup.	Competiția Copilul învață sau exersează pentru a obține un rezultat mai bun decât al altor copii.
Competență Copilul simte că poate face față activității, dar și că face progrese vizibile.	

Cum să ne menținem motivația

Câteva strategii prin care să ne menținem motivația:

- stabilirea obiectivelor pe termen scurt, adică foarte apropiate de prezent (exemplu, „*Voi termina de citit cartea astăzi, iar mâine voi scrie eseul.*”)
- organizarea obiectivelor în funcție de importanța și urgența realizării lor.
- scopul să fie foarte bine definit, („*Voi rezolva trei probleme de matematică până la ora 17.*”).
- împărțirea unei sarcini de învățare în mai multe etape și parcurgerea lor pas cu pas (duce la creșterea motivației și la satisfacție).
- identificarea motivului pentru care nu mai suntem la fel de motivați, nu mai avem inițiativă sau energia de altă dată.
- identificarea stării de “*amorțeală*” resimțită din cauza unor emoții și sentimente **dureroase** pe care este greu să le acceptăm și alegem să fugim de ele (“*fuga de sine*”).

- hobby-uri, pasiuni și sport – ne ajută să ne energizăm și să depășim un moment dificil de viață.

Isabela Pițigoi, clasa a VI-a

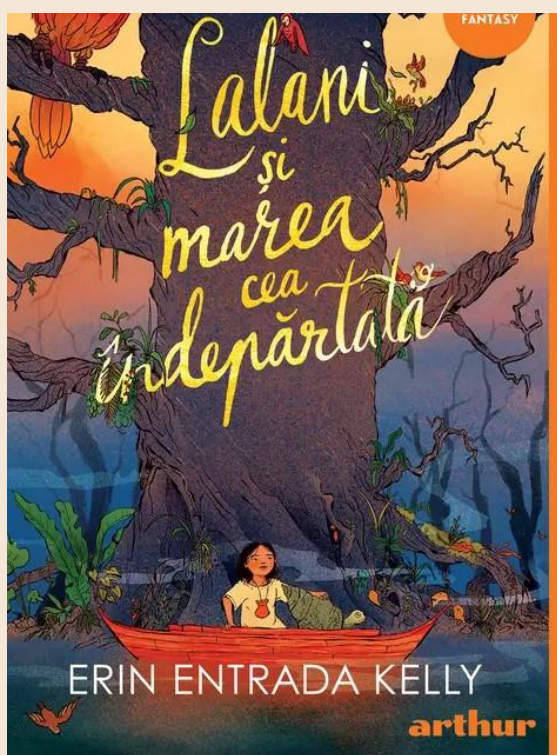

III. Între ficțiune și realitate

Lalani și marea cea îndepărtată

-În spatele cuvintelor.

Interviu cu redactorul cărții

Cuvintele au înțelesuri diferite de la persoană la persoană. Majoritatea dintre noi legăm cuvinte de experiențe, emoții și amintiri fără să ne dăm seama. Și autorii fac același lucru. Folosesc cuvinte cu un înțeles, dar pentru ei pot însemna altceva.

Lalani și marea cea îndepărtată este o carte ce ne vorbește despre o fată care

încearcă să își salveze mama și insula, dar este privită ca un copil iresponsabil ce nu își știa locul.

Pasărea Bai-Vinca:

Gheara surorii acestei păsări a fost luată. Mama mindorenei Usoa dorea să o ducă înapoi, deși nu ea fusese cea care o furase. Atunci Bai-Vinca a omorât-o, crezând că ea a luat-o. Pasărea poate simboliza un suflet rănit. Atunci când suferim, percepem realitatea altfel, așa cum vrem noi. Crezând că ne va ușura suferința, alegem să dăm vina pe alții. Luăm decizii permanente bazate pe emoții temporare, iar când ne revenim e prea târziu ca să reparăm lucrurile.

Călătoria:

Călătoria lui Lalani a cuprins mai multe locuri. Fiecare dintre noi avem parte de fapt de o călătorie. Poate că nu realizăm, dar tot ce facem este un pas înainte către scopul nostru. Chiar dacă nu ne știm scopul. Acei pași ne vor ajuta să îl decoperim. Drumul lui Lalani a ajutat-o să se descopere. Dorința pe care fata o avea să găsească leacul pentru boala cusătoreșelor a fost motivația sa. Indiferent de opiniile celorlalți și de toate problemele care s-au ivit pe

drum, ea tot a continuat și a adus în sat comori de preț.

ales atunci când personajele cărții sunt animale și nu oameni, care vorbesc.

Interviu cu doamna Felicia Roman, redactor la Editura Arhur

Găsiți vreo asemănare sau vreo diferență între limbajul folosit în cărțile pentru copii față de cele pentru adulți?

Da, cu siguranță. În lucrarea mea de disertație chiar despre acest lucru am vorbit, despre limbajul personajelor din cărțile pentru copii, unde, bineînțeles, m-am legat mai mult de inovații. Cel mai interesant aspect al limbajului din cărțile pentru copii mi se pare că este reprezentat de cuvintele inventate. Există diferite tipuri de invenții de cuvinte. Sunt cuvinte care pornesc de la analogii, de la contaminări, de la extinderi de sens și formă, dar există și invenții fără niciun referent real, cunoscut cititorilor. Apar situații când este inventată o definiție, un mod de exprimare sau chiar o limbă, mai

• *Citiți de plăcere sau de nevoie?*

Ha-ha! Dacă răspund strict în dreptul meseriei, cu siguranță e o nevoie. Ca să pot redacta, mai întâi citesc. Dar lectura nu se separă de bucurie, așa că e o nevoie plăcută.

• *Au existat cărți editate de dumnevoastră care nu v-au plăcut?*

Da, au existat, dar din fericire au fost foarte puține cazuri. Nu toate cărțile sunt pe placul tuturor cititorilor. Însă asta nu mă împiedică să îmi fac meseria cât pot de bine, indiferent de carte. Nu plăcerea lecturii este scopul principal în această meserie, dar este un bonus binevenit.

• *Ce înseamnă a edita o carte, mai exact?*

Înseamnă să privești cu multă atenție un text și să faci orice modificare necesară, fie ea de ortografie, punctuație, vocabular, gramatică, stil sau traducere; înseamnă să traduci pasajele lipsă, dacă există, să verifici toate informațiile exacte menționate (redactorul trebuie să aibă și o cultură

generală dezvoltată), dacă ele sunt unele reale, pentru a vedea dacă sunt conforme, să adaugi note de subsol acolo unde este necesar. Cărțile publicate pot fi traduse sau pot aparține unor autori români. Dacă este vorba de o traducere, întotdeauna în prima redactare se verifică frază cu frază și se compară traducerea cu originalul. Redactarea e un proces în două etape. Redactarea unu cuprinde tot ce am spus mai sus, iar redactarea doi are loc la o oarecare distanță de timp, după ce cartea este paginată și capătă o formă mai apropiată de produsul final, nu mai e un simplu manuscris, ci are inclusiv ilustrații, de la caz la caz, și detalii tehnice. Așa că în această a doua etapă redactorul recitește cartea, observând lucruri care i-au scăpat poate prima dată, uitându-se mai cu seamă la stilul și expresivitatea textului. Însă acum trebuie să urmărească și așezarea în pagină, alinierea paginilor, aranjarea ilustrațiilor care nu trebuie să se intercaleze cu textul, prezența coloncifrei, colontitlului, interlinia, rândurile rare sau strânse, etc. De asemenea, în cele mai multe cazuri, tot redactorul scrie și textul de prezentare pentru coperta a patra a unei cărți.

- *A apărut vreodată vreo carte pe care ați editat-o și vi s-a părut foarte captivantă?*

Da, a apărut, și nu o singură dată. Mi se întâmplă des să mă captiveze o carte și să citesc repede câteva pagini să văd ce are să urmeze, iar apoi revin și le redactez. De exemplu, o carte care m-a captivat a fost *Un an haihui*, de Richard Peck.

- *Cât de mult durează procesul de editare a unei cărți? Dar cel de publicare?*

Depinde, sunt procese care implică mai multe persoane cu funcții diferite, plus alte aspecte. E ușor să calculezi cât durează redactarea luându-te după următoarele date: în medie, în prima etapă a redactării, un redactor parcurge cam 20-25 de pagini pe zi. Iar în a doua etapă, 40-60 de pagini pe zi. În funcție de câte pagini are cartea, se poate calcula cât durează redactarea. Iar procesul de publicare să spunem că începând de la 6 luni în sus. Depinde de priorități și ca toți factorii necesari să fie bifați la timp.

- *Ce vă inspiră cartea Lalani și marea ce îndepărtată?*

Cartea aceasta m-a impresionat, m-a înduioșat, m-a făcut să mi se strângă inima și m-a înfricoșat pe alocuri. Este o carte destul de dură, dar mi-a plăcut lupta unei persoane de a salva un sat întreg, curajul venit de la cei marginalizați și pe care nimeni nu ar pune preț (cum este Lalani). Și mi-a plăcut mult că ambarcațiunea cu care reușește în călătorie este una considerată un rebut, făcută de un băiețel considerat nepriceput. Iar cel mai frumos lucru mi s-a părut comoara cea mai de preț pe care o poartă Lalani și pe care marinari destoinici nu au avut-o, totodată elementul care o ajută să răzbească în încercări. Mi-a inspirat faptul că poate exista biruință acolo unde pare că nu e nicio speranță.

- *Care este personajul dumnevoastră preferat din această carte?*

Cred că Lalani, dar mi-a plăcut și de Hetsbi.

- *Care a fost cartea dumnevoastră preferată de editat?*

Acum îmi vine în minte seria cu *Prințesa hamster*. Este vorba și de text, și de imagini, și de o poveste trăsnită și interesantă, dar și de provocări de limbaj.

- *Se întâmplă să fiți nevoită să citiți mai multe cărți odată?*

Da, pentru că uneori apar lucruri mai urgente. Așa că se mai întâmplă câteodată să lucrez la două, trei cărți în paralel. Dar sunt obișnuită. Fac lucrul ăsta și în afara serviciului, citesc două, trei cărți în paralel pentru că mă interesează diferite domenii deodată și nu am suficient timp pentru toate sau răbdare până când termin o carte.

Interviul și interpretările au fost realizate de Pițigoi Isabela și Voicu Teodora, clasa a VII-a

Scrisoare către un personaj din opera lui Creangă

București, 2022

Dragul meu prieten,

Ești unul dintre cele mai importante personaje din „Povestea lui Harap-Alb”. Sunt impresionată de toate abilitățile tale, de înțelepciunea ta.

Aș vrea să te întreb, dragul meu căluț, cât timp ai stat ascuns în acel grajd? Cine a avut grijă de tine până atunci?

M-a impresionat foarte mult curajul pe care l-ai arătat atunci când ai sărit în ajutorul mezinului, deși, la început, erai așa de slab și de neputincios.

După ce ai mâncat jăratec, am fost de-a dreptul uimită de tine! Mă bucur că Harap-Alb a găsit în tine un prieten de mare ajutor. Unde e familia ta acum? Care este numele tău? Tare mult aș vrea să aflu aceste lucruri despre tine.

Sunt curioasă ce ai mai făcut și prin ce aventuri ai mai trecut după nunta lui Harap-Alb. De asemenea, mă întreb unde ești acum și cu cine. Când ai puțin timp, te aștept și pe la mine, pentru că sunt curioasă și nerăbdătoare să te cunosc și să pornim

împreună într-o aventură din lumea mea.

Oare ți-ar plăcea?

Lumea mea, chiar dacă nu este una fantastică, este plină de posibilități. Chiar și de magie! Mi-aș dori ca împreună cu tine, într-o zi de duminică, să merg la plimbare, la pas, prin centrul Bucureștiului.

Ai fi admirat și fotografiat la fiecare pas, iar eu aș fi tare mândră de tine! Am merge apoi împreună pe la Ateneu, să întâlnim magia sunetelor care pot face inima omului mai bună. Ne-am opri puțin și la Teatrul Național, să râdem copios la o comedie. Apoi ne-am putea retrage la Muzeul Țăranului Român, să descoperim magia trecutului și a folclorului. Aici ți se va părea puțin cunoscut...poate datorită creatorului tău.

Sigur o să îți placă și o să ne distrăm în orașul meu.

Ultimul popas va fi la Muzeul Literaturii, unde, dragul meu căluț, te vei putea adăposti între paginile cărții. Până când ne vom reîntâlni. Până la următoarea poveste. Te aștept cu drag!

A ta prietenă, Isa!

Isabela Pițigoi, clasa a VII-a

Interviu cu Ada Smith

-Salutări tuturor și bine ați venit la „Cititor TV”! Astăzi avem un invitat special, este vorba despre Ada Smith din „Războiul care mi-a salvat viața”, romanul scris de Kimberly Brubaker Bradley.

-Salut, mă bucur să mă aflu aici!

-Și noi ne bucurăm să te avem aici, Ada! În această zi îți vom lua un interviu despre un subiect de actualitate:unitatea. Prima întrebare: Cum ai vedea tu o lume mai bună?

-Hmmm.....păi, în primul rând, o lume în care nu există războaie. Mi-aș dori să nu mai trec prin acele momente tragice. De asemenea, o lume în care poți vedea cai peste tot, iar, în final, o lume în care copiii găsesc în părinți iubirea, sprijinul și siguranța.

-Înțeleg, dar ce crezi despre unitate? Ce înseamnă pentru tine?

-Cuvântul „unitate” îmi amintește de cum ajutam soldații răniți cu Susan și Lady Thorton. Cred că atunci am descoperit cu adevărat ce înseamnă unitatea. Dacă ceva rău se întâmplă, trebuie să rămânem precum un zid- uniți.

-De accord! Dacă vrem să facem lumea mai bună, primul pas este să învățăm să fim uniți. O ultimă întrebare, Ada. Cum crezi că ar putea face cititorii lumea mai bună?

-Cred că cititorii ar putea face lumea mai bună prin oprirea certurilor și a răului. Vă sfătuiesc să căutați binele și pacea, să nu provocați rău absolut nimănui!

-Mulțumim pentru răspunsurile și compania de astăzi, Ada! Bine, dragii mei, săptămâna viitoare vom avea un nou invitat surpriză! Seară frumoasă tuturor! La revedere, ada!

-La revedere și seară bună!

Miruna Cristescu, clasa a VI-a

Interviu cu Mircea Eliade

Luca: Ce v-a determinat să începeți să scrieți?

Ei bine, plăcerea de a citi a jucat un rol major în decizia mea. Aș putea adăuga dorința de a lăsa ceva în urma mea, dar și de a-mi birui propriile limite.

Luca: De ce ați ales să părăsiți România?

Mereu m-a fascinat cultura orientală, în special cea Sud-Asiatică. După descoperirea acestei căi, am considerat că aceasta îmi era hărăzit și am plecat pe drumul cunoașterii.

Luca: Care sunt mijloacele prin care credeți că puteți ajunge la cunoaștere?

Cititul și călătoria. Acestea au contribuit la transformarea mea. Oamenii în mijlocul cărora mă aflam mi-au istorisit povești despre cultura lor și m-au învățat obiceiurile și tradițiile lor, m-au ajutat să îi înțeleg.

Luca: Cine/ Ce a pricinuit schimbarea perspective dumneavoastră în relație cu societatea și viața, în general?

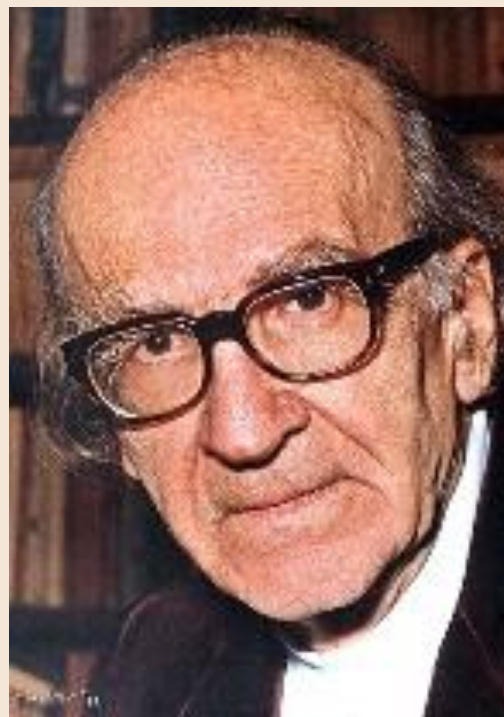
Port o credință în suflet încă din anii adolescenței, dar aș putea spune că o persoană care a influențat schimbarea mea a fost Giovanni Papini. Acesta mă enerva la culme, declanșând uneori un dezechilibru

în sufletul meu. Totuși, așa am învățat să disprețuiesc mediocritatea și să apreciez puterea de birui patimile.

Ce sfat ați da societății actuale??

Vă încurajez să îndrăzniți să faceți ceva nemaivăzut. Să vă croiți un drum și să lăsați ceva în urmă, jertfindu-vă pentru acest scop.

Luca Lovin, clasa a VIII-a

IV. Creații proprii

Darul lui Shen Ha

Într-o noapte din anul 3000 î. Hr., într-un sat de munte din Orientul îndepărat, cu râurile secate de arșiță, într-o familie cu săracă, s-a născut o fetiță neobișnuită, numele ei era Shen Ha. Chipul lui Shen Ha avea un defect care, la început, a întors privirile tuturor oamenilor.

Crescând, oamenii au văzut că Shen Ha este o fetiță bună, iar curând aceasta și-a făcut prieteni cu care stătea după-amiezile pe aleile din fața caselor jucându-se.

Dar, într-o zi, Shen Ha nu a putut ieși la joacă. Fața ei era palidă ca o lună plină, mersul său era legănat, iar ochii îi erau obosiți. Zi după zi, boala lui Shen devenea mai grea. Curând, nu se mai putea ridica din pat, corpul îi era acoperit de niște răni dureroase, iar respirația sa era tot mai grea.

Părinții fetei erau deznădăjduți. Vestea în sat s-a răspândit repede, așa că vraci un Andrius a venit sub acoperișul lor. Pentru că părinții nu fetei nu aveau ingredientele din care vraciul să pregătească o licoare, toți vecii, cu mic, cu mare, i-au adus lui Shen Ha ierburi, alifii, plante, ofrande și tot ce se găsea util în gospodăria lor.

Vraciul
a pregătit
licoare,
iar Shen
Ha, ca prin
minune, părea că
se trezește.
Trăsăturile feței i se
schimbau, flori îi
creșteau printre
firele părului,
fluturi pătrundeau în cameră și
i se așezau pe mâini, iar chipul îi strălucea.
Cine era Shen Ha? Ce s-a întâmplat?

Aripi ca de înger au înălțat-o
deasupra tuturor, iar atunci a rostit:

-Binecuvântat să fie pământul
vostru, pentru că ați îngrijit de mine! Fie ca
el să rodească și fie ca râurile să nu mai
sece! Eu sunt un inger al Pământului și am
fost trimisă în satul vostru pentru a vă testa
bunătatea. Pentru că ați fost uniți, răsplata
mea pentru voi este bunăstarea și armonia!
Dacă veti fi mereu împreună, lumea voastră
va prospera, sub protecția mea!

Irina Mandache, clasa a VI-a

Utopia, lumea aproape perfectă

Utopia era țara unde Soarele strălucea mereu pe cer, păsările cântau din zori până în seară, aerul mirosea a fructe proaspete și albinele dansau din floare în floare pe o muzică pe care doar ele o auzeau. Un singur lucru îi lipsea acestui ținut de vis: *munca în echipă!*

Cu mult timp în urmă, s-a întâmplat ca o prințesă cu bucle aurii și ochii argintii, sclipitori, să decidă să îi pedepsească pe locuitorii care refuzau să lucreze împreună, pentru a proteja țara. Așa că prințesa noastră s-a furișat într-o noapte pe bolta cerească și a răpit toate stele de pe cer, făcând ca Utopia să cadă într-un întuneric îngrozitor. Soarele a încetat să mai răsară așa cum o făcea până atunci, iar întunericul nopții părea să înghită tot pământul țării.

Tot ce aveau oamenii de făcut pentru a primi înapoi stelele de pe bolta cerească era să îndeplinească o serie de cerințe din cartea magică lăsată de prințesă. Îndată ce terminau de realizat toate cerințele, titlul cărții magice urma să fie dezvăluit, iar stelele trebuiau să se întoarcă unde le era locul, pe cer.

Cetățenii lucrau zi și noapte pentru a realiza cerințele, dar nimic nu părea să se întâmple. Această situație i-a supărat foarte

tare, așa că într-o zi, unul dintre ei a decis să meargă în audiență la prințesă, pentru a cere socoteală privind stelele. Prințesa i-a spus că secretul este în a privi spre celălalt, ci nu doar spre sine.

Utopianul părea confuz, așa că a ieșit în mare grabă din palat, a mers la frații săi care îl așteptau și le-a povestit despre răspunsul pe care îl primise de la prințesă. A urmat o furtună de întrebări și priviri confuze. Cu toții încercau să descifreze sensul cuvintelor. Fără să își dea seama, oamenii au început să conlucreze. Treptat, au învățat să își lase deoparte toate sentimentele de invidie, de răutate sau de ură și să lucreze împreună, în lucrurile mari și mici, precum îngrijirea animalelor și a naturii, educația copiilor, întocmirea planurilor, decorarea orașelor de sărbători și multe altele.

Deodată, un praf misterios a început să plutească în aer, în jurul cărții misterioase. Un sunet asurzitor a străbătut toată țara, iar litere arignitii au început să apară una câte una, pe coperta albastră, lăsând la iveală un titlu: „*Împreună*”.

Apoi un fulger puternic și luminos a spintecat cartea, iar cerul s-a întunecat brusc, lăsând la iveală să cadă o ploaie de stele magnifică.

Isabela Pițigoi, clasa a VII-a

Tabloul de la vedere

Actul 1 scena 1 (decorul: podul casei)

Povestea începe cu Enie, o fată de 13 ani care trăiește cu mama și bunicii ei într-o casă din Anglia.

Enie: Mami! Sunt în pod, vino un pic te rog!

Simone: Da, ce este?

Enie: Am găsit tabloul ăsta într-o cutie, cine e în el?

Simone: Fata cu părul negru e bunica ta, bărbatul este bunicul John, iar cea cu părul roșcat sunt eu, când aveam 13 ani.

Enie: Serios? La fel ca mine acum! Și unde erati?

Simone: La o petrecere, au pus pe fundal o imagine cu o lume magică.

Enie: Ce frumos!

Simone: Hai acum! E târziu.

Enie: Bine!

Scena 2 (decorul: bucătăria casei)

Enie a coborât jos cu mama ei, în bucătărie.

Enie: Bunico! Uite ce am găsit sus în pod!

Un tablou vechi cu voi trei!

Ruth: De unde ai luat tabloul ăsta?

Enie: Ți-am zis, din pod!

Ruth: Nu, adică de unde din pod?

Enie: Dintr-o cutie.

Ruth: Nu mai bine îl duci la loc?

Enie: Nu, de ce? Îl țin la mine în cameră!

Ruth: Bine dar ai grijă...

Enie: DE CE?!

Ruth: DE...TABLOU!

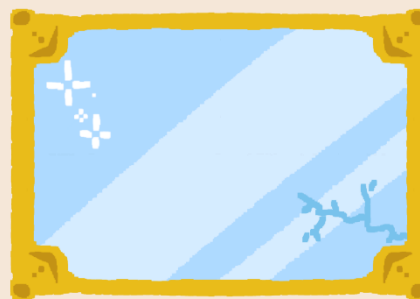
Enie: Ce? Mă mănâncă?

Ruth: Păi.....

Enie: PĂI CE?

Ruth: Nimic! Du-te la culcare!

Enie: Asta făceam!

Scena 3 (decorul: camera lui Enie)

Lui Enie îi plăcea să citească. Chiar acum citea o carte numită "Ce ascunde bunica". Când mama ei a intrat în cameră.

Simone: Heeei! Nu ar trebui să dormi? Citești ceva?

Enie: Da. "Ce ascunde bunica?"

Simone: ASCUNDE CEVA?

Enie: Nu asta! Așa se numește cartea!

Simone: A! Scuză-mă!

Enie: Nu-i nimic.....ce ascunde bunica?

Simone: Am înțeles, așa se numește cartea.

Enie: Da.....așa se numește cartea...

Simone: Bine..... să nu te culci târziu.

Enie: Bine.

Scena 4

Simone a ieșit din cameră. Acum Enie a rămas pe gânduri.

Enie: Ce ascunde bunica?

Amintir: Pe mine!

Enie: Cine a spus asta?!

Amintir: EU!

Enie: AAAAA!!!

Amintir: Nu te speria Enie! Sunt eu, tabloul

Amintir!

Enie: Amintir?! Visez cumva?

Amintir: Nu visezi!

Enie: Știi ceva, cred că mai bine ai rămâne în pod.

Amintir: Stai Enie, așteaptă!

Scena 5 (decorul: holul dintre dormitoare)

Dar Enie deja l-a dus în pod. După aceea, s-a dus să se culce, dar auzii un țipăt.

Enie: Ce se întâmplă?! Cine a țipat?

Ruth: Nu știu, dar Siomone a dispărut! Nu e în bucătărie!

John: Nici în sufragerie!

Enie: Poftim?!

John: O să sun poliția! Enie poți să te culci, nu trebuie să stai aici, e frig.

Enie: Stai! Nu suna poliția! Țipătul s-a auzit din pod! Mă duc să verific, voi vă puteți culca!

John: Ce o să faci tu?

Ruth: Stai, mai bine o ascultăm pe Enie, poate chiar știe ce face.

John: Bine atunci...rezolvă problema Enie!

Noapte buna!

Scena 6 (decorul: podul casei)

Enie: Mami!

Aminir: Știu unde e mama ta!

Enie: Spune-mi unde e!

Amintir a creat un portal.

Amintir: Întră în acest portal și vei vedea, dar mai întâi....

Enie: Bine!

Enie a sărit în portal.

Amintir: Stai nu! Ai uitat.....friul.....

Scena 7 (decorul: lumea magică Tablo)

Enie: Unde sunt eu?

Simone: Bună, sunt Simone!

Enie: Simone, Simone, ne-am mai întâlnit?

Simone: Nu te-am mai văzut niciodată!

Enie: Păi, eu sunt Enie!

Simone: Unde sunt părinții tăi? Unde locuiești?

Enie: Nu știu, nu îmi amintesc nimic.

Simone: Poți sta la mine până îți amintești!

Enie: Ești sigură?

Simone: Foarte!

Enie: Mersi!

Simone: Cu plăcere!

Scena 8 (decorul: casa lui Simone)

Simone: Mami! Am venit! Cu o prietenă.

Ruth: Bună, sunt mama lui Simone, Ruth, tu ești?

Enie: Sunt Enie!

Simone: I-am zis lui Enie că poate sta la noi până își amintește unde locuiește.

Ruth: Desigur!

John: Simone, cine e prietena ta?

Enie: Sunt Enie.

Simone: Enie nu mai știe unde locuiește, așa că va sta la noi până își aduce aminte.

John: Nu mai bine sunăm poliția?

Ruth: Vai John, ai uitat că în lumea Tablo nu există poliție?

John: O, ai dreptate, iar am uitat.

Ruth: Ți-ai pierde și capul dacă nu ar fi atașat de corp! Astea sunt semne ca îmbătrânești!

John: Bătrân? La 41 de ani? Nu prea cred!

Enie a tras-o într-o parte pe Simone.

Enie: Lumea Tablo?

Simone: Da, lumea în care trăim.

Enie: Există mai multe lumi?

Simone: Da, dar asta e cea mai frumoasă.

Aproape totul e verde, chiar și cerul!

Enie: Nu am observat.

Simone: O să îți arăt, îmbracă-te mai gros, afară e frig. Am niște haine în dulap, camera mea e sus, prima la dreapta. Eu mă duc până

în bucătărie. Ok?

Enie: Bine!

Enie a vrut să se ducă sus, dar cineva a oprit-o, sau, mai bine zis ceva.

Amintir: Enie!

Enie: AAAAA!!!

Amintir: O, nu iar!

Enie: Cine ești tu?!

Amintir: Sunt...A! Nici nu mă mai obosesc, vino!

Scena 9 (decorul: podul casei)

Amintir o trase pe Enie în portalul spre casa din Anglia.

Enie: Ce facem aici? A stai, aici locuiesc!

Amintir: Ai uitat firul, trebuie să ți-l dau.

Enie: Firul? Ce fir, de păr?

Amintir: Nu.

Enie: Stai, e noapte?!

Amintir: Da, aici timpul nu trece când ești în lumea Tablo.

Enie: Atunci ar trebui să dorm.

Amintir: Of, bine! Noapte bună....Ne vedem mâine!

Enie: Noapte bună!

Scena 10 (decorul: holul casei)

De dimineață, Enie auzii alt țipăt.

Enie: Ce mai e acum?!

John: Bunica a dispărut!

Enie: Întâi mama, acum bunica! Cine va

urma?!

Va urma.....

John: Nimeni! Voi suna poliția!

Enie: Nu! Ei nu vor ști să rezolve problema!

Apostol Sophia Maria, clasa a VI-a

John: Dar tu știi?!

Enie: Eu stiu ceva!

John: Bine uite, dacă până diseară nu le găsești, voi suna poliția. Dar dacă le găsești, nu voi scoate vreo vorbă despre asta nimănui.

Enie: Bine!

Scena 11 (decorul: holul dintre dormitoare)

Enie: Ce să fac? Când am ajuns în lumea Tablo, am uitat de Anglia! De ce?

Amintir: Pentru că, ai uitat firul!

Enie: Firul! Ce tot e cu acest fir?

Amintir: Firul acesta este firul aducerii-aminte, dacă îl ai cu tine în lumea Tablo, nu vei uita de Anglia. El trebuie legat de ceva din casa ta, astfel încât atunci când vei ateriza din portal, vei fi legată de firul acesta, care va deveni invizibil pentru ceilalți de acolo.

Enie: Cât de....mult...poți să vorbești câteodată, Amintir.

Amintir: Mersi, dar nu asta era ceea ce insinuas Enie!

Enie: Bine atunci. Ce am de pierdut? Haide Amintir, du-mă acolo!

Insula Cantonann- Povestea lui Alexander de Vivre

Alexander de Vire era un matelot născut în 1906, pe o navă numită „Răzbunarea lui Ben Hadad”, de care acesta a rămas atașat. Mama lui murise, așa că timp de 10 ani tatăl său l-a crescut singur. Totul s-a schimbat când în viața lui Alexander a apărut Jescica Heffley, mama sa vitregă. Aceasta zicea deseori despre Alexander:

-Ce copil răzgâiat și rău!

Alexander nu era nici răzgâiat, nici neascultător, așa că săturându-se de ocările mamei vitrege, în 1920 a căutat nava pe care se născuse- „Răzbunarea lui Ben Hadad”, iar noaptea s-a furișat pe ea. Când George Rush, căpitanul, l-a găsit pe Alexander între butoaiele cu provizii, nu a mai avut ce face, decât să-l învețe totul despre navigație și lumea mărilor și a oceanelor. Călătoria spre Singapore, destinația navei, dura câteva săptămâni.

Alexander își începu un jurnal de călătorie:

10 iulie

Totul merge bine. Căpitanul este drăguț, la fel și ceilalți mateloți. Am parcurs cca. 1500 de km. Am loc de dormit într-un hamac aproape de scară.

20 iulie

Nava începe să se miște mai greu. Am mai parcurs 200 de km.

Jurnalul lui Alexander s-a pierdut în furtuna din 22 iulie, care a dus la scufundarea navei. Cerul era negru, ploaia cădea cu repeziciune, iar fulgerele traversau bolta. Alexander a supraviețuit, plutind legat de un butoi. A ajuns pe o insula din apropiere. Când a realizat cele întâmplate, a început căutarea camarazilor săi, dar tot ce a putut găsi au fost o pălărie, un pistol și un topor. Cu timpul, a reușit să se acomodeze: și-a construit un adăpost din lemne, a făcut o plută cu care a mers până la ce a mai rămas din nava distrusă, unde a mai găsit câteva provizii cu care s-a întors pe insulă. Fiind nevoit să facă mai multe drumuri, Alexander se întorcea pe rămășițele navei de mai multe ori pe zi. Deodată, a auzit un sunet: „Miau! Miau!”. Era pisica prietenului său. Alexander a luat-o pe insulă să-i fie tovarăș.

Băiatul s-a îndeletnicit cu vânatul și își împărțea prada cu pisica lui.

Intr-una din zile, vru să își mărească adăpostul, așa că făcu o lopată din lemn și săpă sub adăpost, construind o anexă subpământeană. Ca să nu piardă șirul zilelor, tăie un copac mic pe care trasa o linie mică în fiecare zi nouă.

Explorând insula, a găsit un râu. În apa râului găsi lut și reuși să-și confecționeze vase din lut. Curând și pisica învățase să vâneze. Cercetând insula, Alexadner reuși să realizeze un fel de hartă a locului și îl numi Insula Cantonann.

Pe insulă, nu păreau a fi prădători, ci capre sălbatice. Alexader reuși să domesticească o parte din ele și le construi în țarc. Din lâna lor reuși să confecționeze niște haine și pături.

Intr-o zi, un grup de exploratori au poposit pe insulă. Descoperindu-l pe Alexander, au crezut că este un băștinaș care ar putea fi chiar periculos, așa că s-au apropiat de el având armele pregătite. Dar Alexander i-a salutat cu respect în limba franceză, iar apoi, în jurul focului, își istorisi povestea.

Împreună cu exploratorii, Alexander a ajuns, în sfârșit, în Australia. Impresionați de povestea sa, exploratorii au vrut să-i puna numele insulei Alexander de Vivre,

dar acesta a preferat să-i păstreze numele Cantonann.

În Australia, a aflat că tatăl său l-a căutat și i-a dus dorul, cei doi au reușit să se reîntâlnească.

Eric Stoicescu, clasa a V-a

Un fluture pe degetul meu

Fluturile stătu ceva timp pe degetul meu. Aripile sale mici și fragile se odihneau. Lângă mine, se simțea în siguranță, lăsându-și grijile departe.

El avea două aripi viu colorate, de culoarea portocaliu deschis, și două antenuțe cu care mă privea cu curiozitate.

Când s-a desprins spre cer, știam că se va întoarce, *întotdeauna o facea.*

L-am întâlnit în grădina de trandafiri. Stătea pe o floare catifelată, bucurându-se de mireasma ei. Mi-am întins degetul spre el. Degetul meu mirosea a caisă. Aerul cald de vară, încet, încet, era înlocuit de cel tomnatic.

Fluturașul îmi părea neliniștit. În următoarea zi era tot acolo, privindu-ă cu bucurie, de parcă și-a pus revărsat toată energia pe care o avea pentru acest moment.

Brusc, grădina de trandafiri îmi părea pustie, fiindcă fluturașul nu mai apărui. Vara era pe cale de sfârșit, iar racoarea de toamna începuse să cuprindă natura. Ploile reci m-au împiedicat să ies din casă. În

fiecare zi mă uitam pe fereastra din camera mea din care se putea vedea grădina de trandafiri.

Peste o săptămână, vremea s-a îmbunătățit, așa că am fugit în grădina de trandafiri. Aerul era mai blând. Înaintam cu emoții spre trandafirul cel mai mare, unde am văzut fluturașul prima oară. Apropiindu-mă de floare, am auzit un suspin. Fluturașul meu era acolo, mic și colorat ca întotdeauna. Lacrimile îmi curgeau, nu știu dacă de bucurie că l-am regăsit, ori de tristețe, gândindu-mă la cele prin care a trecut. Fluturașul își adună toate puterile pe care le mai avea și se ridică, urcând pe degetul meu, locul său preferat din totdeauna. Fluturașul parcă mă privea, apoi se ghemui în palma mea, unde și-a dat ultima suflare..I-am atins cu dor aripile ca o mângâiere, Apoi l-am așezat pe trandafir, spunându-i adio.

Anii au trecut, acum am propria mea familie, dar în fiecare vară eu cu fiica mea, Mary, mergem la părinții mei. Petrecem majoritatea timpului uitându-ne la flori. Când trec pe lângă trandafirul cel mare, mă opresc și îl mângâi, având în minte două aripi portocalii, în timp ce fiica mea îmi spune:

-Uite un fluture!

Mătășel Smaranda, clasa a VI-a

Țara bunătații

Pe la mijlocul toamnei, când cimentul este acoperit de un covor de frunze de culoare ruginie și vântul bălăngăne copacii goi, am decis să merg într-o vacanță, într-o țară îndepărtată, să explorez un ținut asiatic despre care nu știam prea multe. Pentru ceretarea mea la Școala de Antropologie aveam nevoie de un nou studiu de caz.

Decolarea a fost pe la ora 1. Eram destul de nervos fiindcă am realizat că mi-am uitat câteva lucruri. Când am ajuns, un taxi mă aștepta. Domnul care conducea taxiul vorbea mult și îmi povestea despre fiecare particică a orașului. La restaurant, chelnerul era foarte calm și îmi vorbea despre orice voiam să aflu. De fapt, toți locuitorii erau așa, pentru că ajunsesem într-o țară unde oamenii nu te judecau și, mai ales, te ajutau cu orice. De asemenea, purtau multe accesorii și aveau tradiții foarte frumoase.

Fiecare țară are părțile ei bune, dar țara aceasta părea că are numai părți bune, totul până când a venit NOAPTEA.

Noaptea, toată lumea intra în casă la oră fixă și nici măcar poliția nu ieșea să patruleze. Greșeala mea (sau poate că nu a fost o greșeală) este că am iesit, chiar și din oras. Pe la miezul nopții, deja mă aflu într-o pădure de lângă oraș, speriat și transpirat.

Deodată ceva îmi iese în cale și strigă:

-Intrus, intrus!

-Executați-l!

-Stați! Este doar un tânăr speriat, nici măcar nu vrea să ne facă rau! Exclamă o voce subțire.

Eram foarte speriat și curios în același timp. Vocea se apropie de mine:

-Buna, eu sunt Eli, sunt zeita care aduce zâmbete și bunătațe orașului acesta. Aici se zice ca niciun om muritor nu are voie să intre în pădure deoarece ne poate alunga și de aceea lumea crede ca suntem niște răufăcători și se baricadează toți în case, de ndată ce se înserează.

- Interesant. Care este povestea acestui oras? Întreb eu.

- Acest oraș a fost în sute de războaie, ars și distrus. A fost șters de pe fața lumii și, peste sute de ani, numai animale și vegetatia erau prezente. Se spune că o femeie a venit aici, după care a dispărut. Oamenii care au venit să o caute au fost cuprinși de magia țării și au ramas aici. Te voi lăsa să pleci. Să nu spui nimănui.

Următoarea zi, nu știam dacă a fost real sau un vis. Oamenii păreau la fel de buni, cert este că dacă aș fi scris această experiență în studiul meu, nimeni nu m-ar fi crezut.

Constantin David, clasa a VI-a

Poems

My heart knows what's to say
But my mouth doesn't

When words fail
Silence takes over

They say practice
Perfects the imperfect
But how comes that?
I've been practicing my
Speech one life long
Yet no useful words
Seem to fall out of my mouth.

The feeling I want to express
Cannot be described by
Simple words
Cannot even be described by me.
They cannot be translated into trivial letters
Why good at all? To exist just to be seen
as a joke.

I tried to tell them
In a whisper all I
Ever wanted. But
You see, they
Didn't hear me
Because I've been speechless.
I could never tell them straight to
Their face, That I've felt
Them more than one lifetime.

I couldn't tell them,
Standing straight that I am still
Able to wait for them.
I couldn't tell them smiling,
That I couldn't see them doing something
wrong.
No, I couldn't, dear moon.
So I hid it
In a joke, so they wouldn't tell that
I'm not able to name something
That's mine.

And no, stranger.
I couldn't tell them
They're perfect in my eyes.
And I'm still scared of ruining. So I chose
running.
From all and none.
From love.
Even from my own heart

Who's just a blight

And indeed so am I.

Eu sunt EU și atunci când nu îmi văd chipul. Imperfecțiunile îmi sunt prietene. Poate totuși privitorul care s-a uitat greșit am fost eu. Privitorul care contează sunt eu.

M. V.

Oglinda lui Agnes

Agnes își privea zilnic chipul în oglinda din baia sa. Îi plăcea să se privească, fiindcă altă idee despre sine nu avea. I se părea totuși că propriu-i chip este neînțeles. A încercat să-și descifreze provestea, să-și asupte lacrimile în propria-I reflexie. Frământarea privind modul în care ceilalți o privesc îi înțețoșa gândurile.

Dar oglinda i s-a spart pentru că oglinda nu o iubea. Odată cu acest lucru, dorința continua a de a fi cine nu este a dispărut. A învățat că se poate privi și fără oglindă, în sine. Totodată, a descoperit că frumusețea este în ochii privitorului. Agnes a știut atunci că este mai mult decât poate privi în oglindă. Știa ca este mai mult decât o reflexie. Cu ochii închiși, și-a șoptit:

Lecția lui Marc

Marc era un copil obișnuit, ca toți ceilalți, dar singurul lui capriciu era lăcomia. Mereu când primea ceva, voia mai mult, iar parinților săi le era greu să facă acest lucru, deoarece Marc avea o soră mai mica și un frate mai mare.

Viața lui Marc a continuat așa, până la Crăciunul anului 2020, când sora lui a primit cu un cadou mai mult față de el. Gestul l-a mâniat pe Marc și acesta s-a dus la culcare supărat.

El a dormit prost și când s-a trezit era pe străzi. Marc s-a speriat, dar apoi a căutat materiale să își facă un adăpost. El găsi două cauciucuri și o cutie de carton și făcu un adăpost cu ele, apoi aștepta mila trecătorilor. Dacă primea bani, Marc cumpăra mâncare, dar banii nu erau niciodată de ajuns ca să cumpere destulă

mâncare. Se simțea atât de singur. Adormi în răcoarea prea rece a nopții. Când se trezi, era acasă, în patul său. Își îmbrățișă frații și părinții și se bucură de tot ceea ce avea.

Marc scăpă de lăcomie și deveni fericit, fiindcă știa că are cel mai de preț lucru-familia.

Eric Stoicescu, clasa a V-a

Cel mai de preț lucru

Demult, pe vremea când bunicii voștri nu se născuseră, un băiat locuia, împreună cu familia lui, într-o casă de lut cu o terasă mică. Această familie nu era bogată, dar avea cele necesare.

Într-o zi frumoasă de primăvară, băiatul se gândi să plece în căutarea celui mai de preț lucru. Părinții lui erau la muncă. Nu putea să se ducă la ei, deoarece era mult de mers, dar în schimb a ales să le scrie o scrisoare:

Dragi părinți,

Va scriu aici pentru că m-am hotărât să plec în căutarea celui mai de preț lucru de pe pământ. Să nu vă faceți griji, mă voi întoarce cât de repede pot. Mâncarea de dimineață a fost foarte bună! Va iubesc!

*Cu
dragoste,
Alin*

După terminarea scrisorii, Alin se pregăti de plecare. Pe drum acesta se întâlnește cu un iepure:

- Bună ziua, ființa lui Dumnezeu!
Ce cauți în această pădure?

- Bună ziua, domnule iepure!
Sunt în căutarea celui mai de preț lucru.
- Off, baiete...nu știi câți neastâmpărați ca tine au trecut pe aici...îți vei da seama de răspunsul căutărilor tale atunci când te vei întoarce acasă!

O luară amândoi spre cel mai apropiat sat, fiindcă se lăsă noaptea aurie peste pădurea argintie. Au găsit un sat care părea foarte ciudat, totul era invers, pe dos, adică toate casele erau cu susul în jos. Regii aveau case mici din lemn, pe când oamenii de rând aveau fiecare un castel. Totul era foarte ciudat! Și-au găsit un copac înalt, sub care puteau să poposească. Au adormit amândoi cât ai zice *peste*!

Spre lăsarea dimineții au continuat să caute, dar, la un moment dat, băiatului îi veni o idee:

- Hai să întrebam oamenii care este cel mai de preț lucru!
 - Bine, cum vrei tu!
- Au întâlnit o doamnă în vârstă și au decis să o întrebe:
- Bună ziua! Îmi permiteți să vă întreb ceva?
 - Off... baiete, pune-mi câte întrebări vrei!

- Pai...care credeți dumneavoastră că este cel mai de preț lucru din lume?
- Ehhh.... baietelule, aici SINGUR ar trebui să-ți răspunzi.

Alin era tare nedumerit. Mai întrebă câțiva oameni și aceștia i-au dat același răspuns ca doamna în varsta.

Baiatul spuse:

- Vreau să mă întorc acasă!
- De ce? Nu vrei să mai cauți? Întrebă iepurele.
- Nu! Cred că știu totuși răspunsul.
- Bine, cum vrei tu, vino după mine să-ți arăt drumul de întoarcere.

Au pornit împreună spre casa baiatului și când au văzut mica lui căsuță de lut, cu părinții care-l așteptau în prag cu blândețe, a alergat cât l-au ținut picioarele și le-a spus:

- Mama, tata am găsit cel mai de preț lucru!
 - Care este? Întrebă mama mirată.
 - Voi! FAMILIA este cel mai de preț lucru, iar voi sunteți comoara mea!
- Tata, cu lacrimi în ochi, îi spuse:

- Ce ne bucuram că ești acasă! Am fost atât de îngrijorați! Dar cine este prietenul tău?
- El este Iepurele! Credeți că putem să îl păstrăm? El m-a ajutat să mă întorc acasă!
- Sigur ca da, Iepure, ești binevenit!

Radu Raisa Maria, clasa a V-a

Globul Amintirilor

Într-o seară, acasă la bunica, mă uitam la televizor mâncând pizza, în timp ce bunica gătea în bucătărie. Difuzau serialul meu preferat și voiam foarte mult să mă uit. Dintr-odată, curentul se oprise și casa se scufundase într-o beznă adâncă. Am întrebat-o pe bunica:

-De ce s-a oprit curentul?

Ea mi-a răspuns:

-Probabil de la furtuna de afară.

Pare foarte puternică.

Aprob din cap și peste câteva minute bunica spune:

-Of, bateriile sunt sus, te poți duce să le aduci?

-Sigur! Mă întorc imediat, îi răspund. Urc scările spre mansardă și acolo văd o cheie luminând. O iau în mână și văd în cealaltă parte a camerei altceva, luminând și mai tare. Ca într-o transa, mă apropiu de acea lumina și introduc cheia. Pășesc și cad la pământ. Când m-am trezit, eram pe o păjiste plină cu flori. Parcă mă simțeam ca într-un vis. Dintr-odata, încă pe

jumătate adormita, zăresc o siluetă palidă care îmi presăra ceva pe ochi. Când m-am trezit din nou, eram într-un pat gigantic cu milioane de pitici pe langa mine și printre ei și silueta de pe câmp. Speriată, mă ridic brusc și întreb:

-Cine sunteți voi? Am întrebat eu speriată.

-Eu sunt Zâna Amintirilor, iar ei sunt ajutoarele mele, piticii, raspunse ea.

Încă nesigură, am întrebat:

-Dar unde mă aflu?

-Pe tărâmul Amintirilor, raspunse Zâna.

-Cum am ajuns aici? Este o camera secretă din casa bunicii?

A stat puțin pe gânduri și mi-a zis:

-Cam așa ceva. Haide! Piticii îți vor face turul castelului.

Zâna plecă, iar unul dintre pitici spuse:

-Vino, sunt multe de văzut!

Am început să explorăm. Mi-a arătat: săli de bal, cantine și dormitoare uriașe. Apoi piticul spuse:

-Acum să mergem în ultima sala și cea mai importantă, Sala Tronului, acolo unde te așteaptă Zâna, îmi spune el zâmbitor.

A deschis ușa și am văzut-o pe zână stând pe un tron gigantic și ținând în mână un

glob auriu și un lacăt la fel ca cel din mansarda bunicii. Îmi spune:

-Uite! Acest glob se numește „Globul Amintirilor”. De câte ori faci o faptă bună, el va straluci.

Mi l-a dat în mână și am zis:

-Multumesc, Zâna Amintirilor!

-Și uite, pune cheia în lacăt de câte ori vrei să te întorci, mi-a spus ea.

Fără a mai spune ceva, am

luat globul și cu o plecăciune am bagat cheia în lacăt.

Când m-am trezit, eram întinsă pe canapea cu pizza în față, televizorul aprins și cu bunica gătind în bucătărie. Am crezut că totul fusese un vis, dar când m-am uitat în jos, am văzut lângă mine globul și lacătul de la Zâna Amintirilor și mi-am zis: „Uau, clar am găsit cea mai de preț comoară” și atunci mi-am dat seama că tot ce se întâmplase a fost cât se poate de real.

Calcișcă Daria Maria, clasa a V-a

Povestea Stolului Alb

Se spune că acum câțiva mii de ani, pentru stolul Alb a fost cea mai grea toamna, deoarece rațele imperiale s-au întâlnit cu stolul Negru, pe lacul Alfabetului.

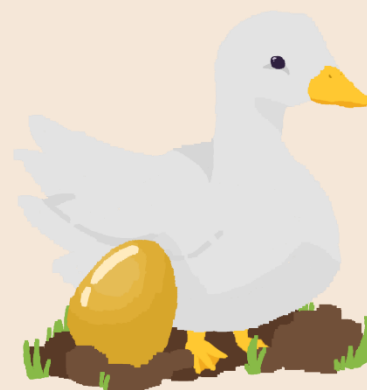
Stolul Alb era cel mai bun stol de rațe din lume. Pe liderul lor îl chema Caritas. An de an, membrii stolului Alb făceau ouă de aur care împlineau dorințele. Această putere este rasplata lor pentru toata bunatatea, prietenia și înțelepciunea de care au dat dovada.

Ei daruiau ouăle acestea oamenilor care aveau nevoie, cum ar fi: cei saraci, cei bolnavi, cei care erau pe moarte și celor fără familie.

În miez de noapte, stolul Negru s-a furișat pe lac:

-Hai să furăm ouale! a spus liderul.

-Da, stăpâne, tu trebuie să deții

puterea!

-Ne trebuie un plan.

-Gata, știu! A zis liderul.

-Care este planul?

-Așteptăm până când oul se dăruiește, iar înainte ca primitorul să își folosească dorința, îl furăm.

-Ooo, bun plan, chiar va funcționa!

Hoții din Stolul Negru a stat la pândă până când au văzut o rață din Stolul Alb plecând cu un ou. Au început urmărirea. Au văzut că au dat oul unui copil orfan, cu părul creț, ochii albaștri, înbrăcat cu pantaloni lungi și rupti și o cămașă zdremțuită.

Hoții au luat oul cu gândul la toată puterea pe care o vor deține. Dar rața albă nu a plecat, avea datoria să protejeze oul. Când a observat că acesta lipsește, a adus îndată altul. Ceeace nu știa liderul Stolului

Negru este că ouăle nu împlinesc decât dorințele venite dintr-o inimă curată. Când a vazut că nu i s-a îndeplinit dorința, a spus:

-Ah, ați castigat de data aceasta! Mă voi răzbuna!

Ioniță Vlad, clasa a V-a

Comoara de nedescris

Povestea se intamplă în era medievală, toamna, când trăia un baiat sărăcăcios pe nume Thomas. El avea 11 ani, părul blond și îngrijit și un suflet bun. Thomas muncea mult și greu pentru a-și ajuta părinții. Aceștia nu aveau prea multe, muncind zi de zi la câmp pentru a trăi de pe o zi pe alta.

Thomas era foarte trist, era singur și nu avea prieteni care să îl ajute sau cu care să se joace în puținul timp liber. Citind seara un roman de aventuri cu pirați care prădau de comori diverse corăbii și insule, lui Thomas îi veni ideea să plece în căutarea unei astfel de mari comori. Thomas începu să își facă bagajul și se duse în magazia casei să își ia de mancare pentru câteva zile. Următoarea zi, când părinții lui erau la muncă, le lăsă un bilețel pe care scria: „Am plecat în cautarea unei comori, o sa ma intorc cât mai repede. Să nu vă faceți griji”.

Astfel, Thomas pleca de acasă în cautarea unei comori. El o lua prin Pajiștea cea Verde, spre nord. Spre seară, el ajunsese deja în Pădurea cea Întunecată, locul despre care se spuneau multe legende despre comorile ascunse în pământ. Se opri aici pentru odihnă, își puse cortul și îl montă în pădure, lângă o stâncă, apoi mâncă niște biscuți făcuți de mama lui și adormi. Următoarea zi, Thomas se întâlni cu un băiat care părea de aceeași vârstă și care căuta și el o comoară. Așa că au început să sape împreună pentru a găsi acea comoara mare, care să le ajute familiile. Zilele trecură repede, însă ei tot nu găseau nimic. Ambii erau la un pas să se dea bătuți, dar când au mai înfipt încă o dată sapa în pământ, au dat peste 4 bucați mari de Rubin de pământ. Cu emoție și multă bucurie, s-au dus în satul cel mai apropiat, la un negustor de pietre prețioase.

- Buna ziua! Putem să vindem aceste pietre prețioase?

-Buna ziua! Dați-mi să văd ce pietre sunt și vă spun imediat.

Thomas îi întinse vânzătorului pietrele înfășurate într-o cârpă. Vânzătorul făcu ochii mari și le spuse celor doi băieți valoarea pietrelor găsite.

- Sunt 4 pietre mari de Rubin de pământ. Valorează peste un milion jumătate de

banuti de aur fiecare, însă eu va pot oferi doar 4 milioane, câte 2 milioane de banuți de aur la fiecare.

Fericit, Thomas acceptă oferta și apoi plecă spre casă cu un sac plin cu 2 milioane de banuți de aur.

Când a ajuns acasa, le-a spus părinților veștile și că de acum vor putea munci mai puțin, petrecând timpul împreună.

Ciocănescu Tudor, clasa a V-a

Prietenia

Era o zi de luni călduroasă, pe timpul verii, în Satul Pădurii. Marin, un băiat de 11 ani, orfan, sărac, ce trăia singur, a auzit un ciocănit la ușă.

Când a deschis, a văzut doi bărbați înalți îmbrăcați în negru și a spus:

- Cine sunteți? a întrebat Marin.
- Dacă nu vrei să pățești ceva, atunci dă-ne toți banii tai! a spus unul dintre ei.
- Bine... spuse el speriat și fugi.
- Prinde-l! a spus același bărbat.

El alerga cât de tare putea și a sărit într-o curte mai sărăcăcioasă și își spuse „Doamne, te rog ajută-mă să scap de ei!” Când a intrat în casa din curte a văzut un alt băiat și s-au speriat amândoi. Marin și-a făcut curaj și a spus:

- Scuze că am dat buzna. Mă urmăreau doi hoți. Eu sunt Marian.
- Bine, înțeleg. Eu sunt Mihnea, spuse băiatul.
- Scuze din nou, acum o să plec.
- Dacă vrei, poți rămâne. Tu ai părinți?
- Nu, din păcate. Eu sunt orfan.
- Și eu la fel.

Dintr-odată s-a auzit o voce groasă.

- Deschide și nu îți fac nimic...

Cei doi băieți au ieșit prin spate și au fugit spre pădurea care era foarte aproape. Dar, din păcate, și cei doi hoți i-au urmărit.

Când au ajuns în pădure, Marin a spus:

- Hai să încercăm să facem o capcană.
- Dar ce tip de capcană?
- Îi putem păcăli să cadă într-o groapă.
- Bine, hai să facem așa.

Din întâmplare, au găsit o groapă făcută de vânători. Apoi o acoperiră repede.

În sfârșit terminară. Dar exact atunci hoții i-au găsit, la momentul perfect:

- Predați-vă! au spus hoții.
- Bine, ne predăm au spus copiii.

Totul mergea conform planului deoarece între ei și hoți era groapa. Când hoții s-au apropiat au căzut și au început să strige:

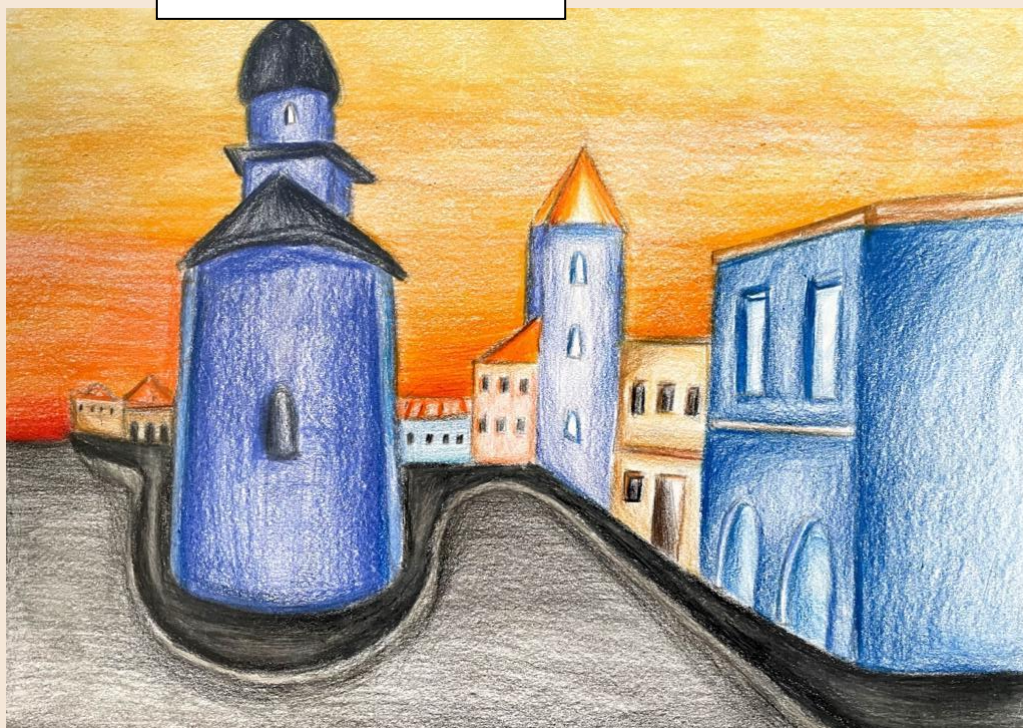
- Ajutor!
- Scoateți-ne de aici, nătângilor!

Cei doi copii s-au bucurat. Cu ajutorul norocului, poliția tocmai ce trecea pe acolo și i-au predat pe hoți. Se pare că prinderea hoților presupunea și o recompensă. Copiii au primit 10.000 de euro. Cu acești bani au dus un trai mai bun. Cei doi copii au descoperit că cea mai importantă comoară este prietenia.

Eduard Giurgea, clasa a V-a

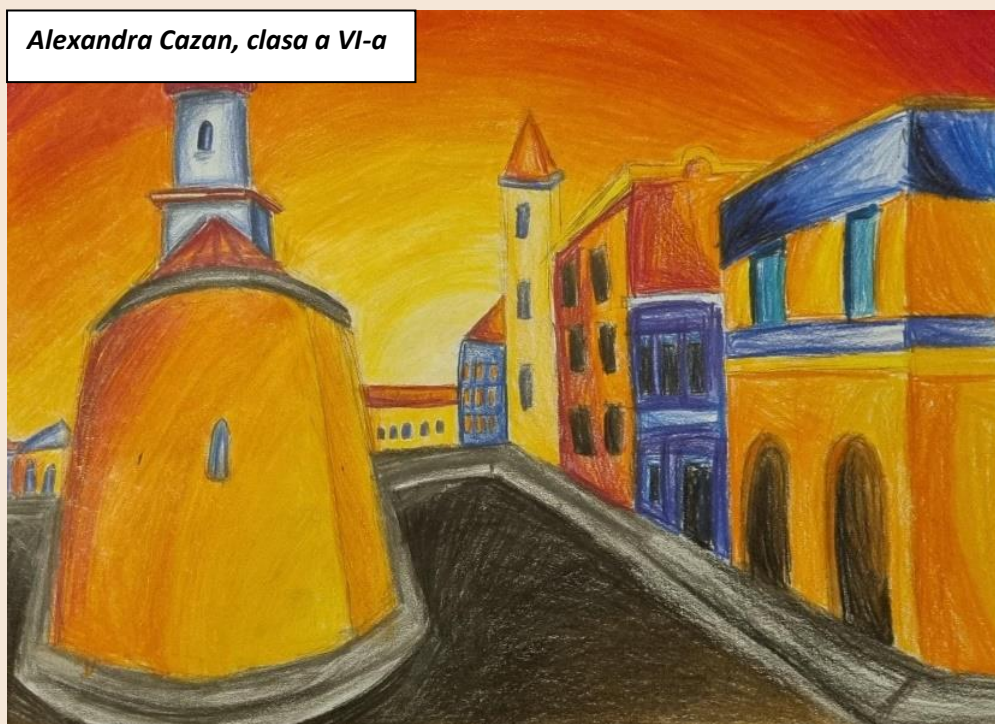

Miruna Cristescu, clasa a VI-a

Contrasul cald-rece

Alexandra Cazan, clasa a VI-a

IV. Despre noi

Sportul

Tenisul este sportul meu preferat. Îl practice de doi ani. Acest sport mă pasionează. Uneori joc cu copii care practică tenis de mai mult timp, iar asta mă motivează.

Tenisul nu mi se pare foarte complicat și este relaxant. Din fericire, am un antrenor foarte bun! Vara aceasta s-a organizat un cantonament unde făceam antrenamente 7 ore pe zi! Chiar și așa, nu mi s-a părut greu. Mi-a plăcut foarte mult în cantonament.

Jucătoarea pe care o admir este Simona Halep. Ea a atins prima poziție în clasamentul mondial între 2017 și 2019. A ocupat această poziție timp de 64 de săptămâni, fiind din acest punct de vedere a zecea din istoria tenisului în clasamentul longevității ca lider al circuitului. Simona Halep s-a născut pe 27 septembrie 1991, iar acum are 30 de ani. Sper să devin lla fel de bună la tenis ca ea!

Spor la sport!

Radu Raisa Maria, clasa a V-a

Fac gimnastică de când eram mica. Am început să o practice de la 5 ani, deoarece eram foarte zburdalnică. După un an, adică la 6 ani, am luat o pauză de 3 ani deoarece antrenarea mea se mutase la altă sală, departe de casa mea. La 9 ani, am descoperit că antrenarea își mutase sala fix la noi pe stradă! Am fost foarte fericită, așa că m-am reapucat. Peste câteva luni, aveam deja primul trio., cu care urma să concurez. În ziua concursului eram foarte entuziasmată deoarece era primul meu concurs. Când urcasem pe scenă, aveam o tonă de emoții, dar, până la urmă, dansul a decurs perfect. Pentru că eram foarte talentată, la 10 ani am avut și primul meu solo. La acesta am avut și mai multe emoții deoarece era singură, dar, până la urmă, am câștigat locul I. Eram foarte mândră de mine!

Deocamdată nu mai am timp să practice gimnastica, prioritatea mea este școala. În timpul liber, dansez vechile coregrafii. Voi împărtăși cu drag experiențele mele din gimnastică întotdeauna.

Calcișcă Daria, clasa a V-a

Ce este prietenia?

Prietenia este unul dintre cele mai minunate lucruri. Prietenia este cea care dă culoare vieții. Aceasta este mai mult decât un simplu cuvânt. Ea este ceva ce nu se învață la școală, ci ceva ce înveți doar după ce ai trăit-o pe propria piele. Deși pare ceva foarte ușor, să realizezi cine îți este cu adevărat prieten poate fi dificil. Prietenul este persoana care îți va fi alături indiferent de situație și care te va sfătui să faci anumite alegeri care să-ți aducă fericire. Când cineva este prietenul tău cu adevărat, îți va spune adevărul întotdeauna, chiar dacă poate fi dureros. În schimb, cel care nu-ți este prieten cu adevărat, va încerca să te mintă mereu, doar ca să nu te superi pe el, chiar dacă ai prefera să afli adevărul. Ca să consider pe cineva prietenul meu, ar trebui să putem să ne bazăm unul pe altul, să ne respectăm reciproc și, cel mai important, chiar și tăcerea dintre noi să fie plăcută. Unele dintre valorile pe care pun preț cel mai mult într-o prietenie sunt sinceritatea, loialitatea, toleranța și bunătatea. Sinceră să fiu, nu cred că este necesar ca prietenii să fie un model pentru tine. În anumite cazuri, s-ar putea ca prietenii tai să aibă anumite defecte sau vicii pe care nu ar trebui să le adopți. În schimb, dacă îți dorești să faci

anumite schimbări bune în viață, iar prietenul tău are o influență pozitivă asupra acestor decizii pe care probabil el le-a luat de mult, atunci ai putea să-l consideri un model. Cred că într-o prietenie nu este necesar ca ambii indivizi să aibă aceleași pasiuni, dar cred că ar trebui ca amândoi să aibă aceleași valori morale. Sunt de părere că o prietenie în care unul dintre indivizi este loial, iar celalalt nu, se va destrăma. Dacă îmi dezamăgesc vreodată prietenii, îmi voi cere scuze și voi încerca să mă revanșez față de ei. Dar aș vrea ca ei să fie sinceri cu mine și să-mi spună dacă i-am supărat vreodată și n-am realizat. Din păcate, în unele prietenii, oamenii se trădă. Unii iarta aceste trădări, iar alții nu. Din punctul meu de vedere, nu ar trebui să continui prietenia de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, căci trădarea este săvârșită cu discernământ.

Boboc Rianna, clasa a VIII-a

III Creații proprii

CUPRINS

I.Ce citim?

Copii mai puternici decât bullyingul- Iulia

Bobaru pag. 2

Inima de cerneală, Miruna Cristescu, pag. 3

Percy Jackson și olimpienii, Eduard
Giurgea, pag. 4

King este maestrul poveștilor, Crețulescu
Corneliu, pag. 5

II Să ne documentăm!

Procrastinarea, Isabela Pițigoi, pag. 6

Niciodată nu strică puțină geografie,
Gheortan Patrick, pag. 9

Motivația, Isabela Pițigoi, pag.11

III Între ficțiune și realitate

Lalani și marea cea îndepărtată- interviu cu
redactorul Felicia Roman, Isabela Pițigoi,
Teodora Voicu pag.14

Scrisoare către un personaj din opera lui
Creangă- Isabela Pițigoi, pag. 18

Interviu cu Ada Smith- Miruna Cristescu,
pag. 19

Interviu cu Mircea Eliade, Luca Lovin, pag.
20

Darul lui Shen Ha, Irina Mandache, pag. 21

Utopia, lumea aproape perfectă, Isabela
Pițigoi- pag. 22

Tabloul de la vedere- Sophia Apostol, pag .
23

Insula Cantonann- Povestea lui Alexander
de Vivre,- Eric Stoicescu pag. 27

Un fluture pe degetul meu, Smaranda
Mătășel, pag. 29

Țara bunătații, Constantin David, pag. 30

Poems, V. M, pag. 31

Lecția lui Marc, Eric Stoicescu- pag. 32

Cel mai de preț lucru, Radu Raisa, pag. 33

Globul Amintirilor, Calcișcă Daria, pag. 35

Povestea Stolului Alb- Ioniță Vlad, pag. 37

Comoara de nedescris, Ciocănescu Tudor,
pag. 38

Prietenia- Giurgea Eduard, pag. 39

Contrastul cald-rece- Miruna Cristescu și
Alexandra Cazan, pag. 41

IV Despre noi

Sportul- Radu Raisa, Calcișcă Daria, pag.
42

Ce este prietenia- Boboc Rianna, pag. 43

Autorii

Iulia Bobaru, profesor învățământ primar

Miruna Cristescu, clasa a VI-a

Eduard Giurgea, clasa a V-a

Crețulescu Croneliu, clasa a VIII-a

Isabela Pițigoi, clasa a VII-a

Gheortan Patrick, clasa a VI-a

Voicu Teodora, clasa a VII-a

Irina Mandache, clasa a VI-a

Apostol Sophia Maria, clasa a VI-a

Eric Stoicescu, clasa a V-a

Mătășel Smaranda, clasa a VI-a

Constantin David, clasa a VI-a

Maya Vulpe, clasa a VII-a

Radu Raisa, clasa a V-a

Calcișcă Daria, clasa a V-a

Ioniță Vlad, clasa a V-a

Ciocănescu Tudor, clasa a V-a

Boboc Rianna, clasa a VIII-a

Luca Lovin, clasa a VIII-a

Ilustrator: Alexandra Cazan, clasa a V-a

Editor și tehnoredactor: Larisa Rotundu,
profesor de limba și literatura română